

Sygn. akt III Ca 554/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Barbara Braziewicz

Sędzia SO Teresa Kołeczko - Waclawik (spr.)

Sędzia SR (del.) Łukasz Malinowski

Protokolant Aldona Kocięcka

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2016 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G.

przeciwko Gminie G.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 13 stycznia 2016 r., sygn. akt I C 1447/15

1. oddala apelację;

2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSR (del.) Łukasz Malinowski SSO Barbara Braziewicz SSO Teresa Kołeczko - Waclawik

Sygn. akt III Ca 554/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił powództwo Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G. przeciwko Gminie G., kosztami postępowania obciążył powoda i z tego tytułu zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2 400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd I instancji ustalił, że wyrokiem z dnia 25 listopada 2003 r. Sąd Rejonowy w Gliwicach nakazał Z. P., E. P. oraz małoletnim P. P., M. P. i S. P. opuszczenie lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w G. przy ulicy (...) i wydanie go Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G. w stanie wolnym od osób i rzeczy, jednocześnie przyznał pozwany uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego i nakazał wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu do czasu złożenia pozwany przez Gminę G. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. W dniu 18 kwietnia 2012 r. Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w G. sporządziła pismo, w którym zwróciła się do Gminy G. o zmianę skierowania dotyczącego lokalu socjalnego i zawarcie umowy jego najmu z eksmitowanym Z. P.. W dniu 9 września 2014 r. spółdzielnia sporządziła kolejne pismo, w którym zwróciła się do Gminy G. o przydzielenie lokalu socjalnego Z. P., natomiast w dniu 19 czerwca 2015 r. spółdzielnia sporządziła pismo, w którym zwróciła się do Gminy G. o umieszczenie jej na liście

oczekujących na wskazanie lokalu socjalnego Z. P.. Pismem z dnia 27 lipca 2015 r. Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w G. wezwała Gminę G. do zapłaty na jej rzecz odszkodowania za niedostarczenie rodzinie P. lokalu socjalnego, za okres od miesiąca sierpnia 2012 roku do miesiąca sierpnia 2015 roku w kwocie 22.800 zł. W odpowiedzi, pismem z dnia 26 sierpnia 2015 roku, Gmina G. odmówiła zapłaty odszkodowania.

Ustalając powyższe sąd i instancji uznał, że roszczenie nie zasługuje na uwzględnienie. Wskazał, że wobec zakwestionowania przez pozwaną, iż powódka doręczyła jej wezwanie do dostarczenia Z. P., E. P., P. P., M. P. i S. P. lokalu socjalnego, to na powódce spoczywał ciężar wykazania tej okoliczności. Tymczasem powódka, złożyła jedynie odpisy 3 pism, które mogłyby zostać potraktowane jako wezwanie do dostarczenia lokalu socjalnego Z. P., jednakże nie przedłożyła dowodów ich doręczenia pozwaney. Sąd podkreślił, że termin wykonania przez gminę obowiązku dostarczenia osobom uprawnionym do lokalu socjalnego nie przypada na dzień uprawomocnienia się wyroku eksmisyjnego, lecz dopiero w terminie późniejszym, tj. po wezwaniu właściwej gminy do wykonania tego obowiązku przez wierzyciela lub dłużnika. Powódka nie wykazała również okoliczności zajmowania lokalu mieszkalnego numer (...) przez eksmitowanych i mimo jej zakwestionowania przez pozwaną, nie podjęła żadnej aktywności dowodowej w powyższym zakresie. Wyrok orzekający eksmisyję wobec Z. P., E. P., P. P., M. P. i S. P. ze spornego lokalu został wydany w dniu 25 listopada 2003 r. i potwierdza jedynie, że w tej dacie te osoby przedmiotowy lokal zajmowały, nie oznacza natomiast, że zajmowały go również w okresie objętym żądaniem pozwu. Reasumując wobec faktu, iż powódka nie wykazała, że pozwana swoim zaniechaniem uniemożliwiła wynajęcie lokalu innym osobom a zatem, aby po stronie powódki powstała szkoda, za której powstanie pozwana ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 18 ust. 5 u.o.p.l. w zw. z art. 417 k.c., Sąd oddalił powództwo na podstawie art. 6 k.c. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

W apelacji powódka zaskarżyła wskazany wyrok w całości i zarzuciła niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy oraz sprzeczność ustaleń Sądu I instancji z zebrany materiał dowodowy przez przyjęcie, że powód nie wykazał wezwania pozwanego do dostarczenia Z. P. lokalu socjalnego oraz nie wykazał okoliczności zajmowanego spornego lokalu przez osobę eksmitowaną uprawnioną do lokalu socjalnego.

W uzasadnieniu apelacji wskazała, że obowiązujące prawo nie ustanawia kontroli nad sposobem korzystania z lokalu mieszkalnego, nie ma obiektywnego dowodu potwierdzającego fakt zajmowania mieszkania, a prawo kontroluje jedynie zameldowanie w lokalach mieszkalnych, a w spornym lokalu zameldowany jest Z. P.. W sprawie niesporna jest okoliczność, że pomimo upływu 12 lat od orzeczenia eksmisyji pozwany nie złożył eksmitowanym oferty zawarcia najmu lokalu socjalnego. Ponadto wskazał, że Sąd Rejonowy w Gliwicach prawomocnym wyrokiem z dnia 26 października 2010r. w sprawie, sygn. akt. I C 887/09, zasądził od pozwanego na rzecz powoda odszkodowanie za niedostarczenie lokali socjalnych, także Z. P., wobec czego zarzuty pozwanego, że nie był wzywany do dostarczenia lokalu socjalnego i nie wiedział o swoim obowiązku w tym zakresie są nieprawdziwe.

Przedstawiając powyższe zarzuty wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądu Rejonowego w Gliwicach, przy pozostawieniu temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za obydwie instancje.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy są prawidłowe i jako takie Sąd Okręgowy uznaje je za własne. Także w sposób prawidłowy zostało zakwalifikowane roszczenie powódki trzeba jedynie podkreślić, że zastosowanie ma tu art. 18 ust. 1 – 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego (j.t.: Dz. U. z 2005 roku, Nr 31, poz. 266 ze zm.) i art. 6 k.c. Rozważania prawne Sądu Rejonowego w przedmiocie rozpoznawanej sprawy są także prawidłowe i jako takie również je Sąd Okręgowy podziela.

Wbrew zarzutom apelacji Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia reguł procedowania, a podniesione zarzuty w okolicznościach sprawy stanowią w istocie polemikę z ustaleniami Sądu.

Przepis art. 233§1 k.p.c. zakreślający granice swobody sędziowskiej przy ocenie materiału dowodowego wskazuje, że granice te wyznaczają trzy czynniki: logiczny (obowiązek wyciągnięcia z materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych), ustawowy (powinność rozważenia całego materiału dowodowego) oraz ideologiczny (psychologiczny), przez który rozumie się świadomość prawną sędziego, kulturę prawną oraz system reguł pozaprawnych i ocen społecznych, do których odsyłają normy prawne. Jeżeli wnioski wyprowadzone przez sąd orzekający z zebranego materiału dowodowego są logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena tego sądu nie narusza przepisu art. 233 § 1 k.p.c. i musi się ostać, choćby dawały się z niego wysnuć także wnioski odmienne, a co za tym idzie skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów będzie miało miejsce wtedy, gdy wnioski wyprowadzone przez sąd przy ocenie dowodów nie układają się w logiczną całość zgodną z doświadczeniem życiowym, pozostając ze sobą w sprzeczności (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 10 kwietnia 2015 r., I ACa 105/15 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 14 kwietnia 2015 r., VI ACa 776/14).

Nie ulega wątpliwości, że zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Odzwierciedlenie powyższego obowiązku na gruncie postępowania procesowego stanowią przepisy art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c. Ocena natomiast przedstawionych przez strony dowodów, ich wiarygodność i moc dowodowa pozostawiona została zgodnie z treścią art. 233 k.p.c. Sądowi. W kontekście tych rozważań, jak słusznie wskazał Sąd I instancji to na powódzie ciążył obowiązek wykazania przesłanek zasadności dochodzonego roszczenia, zarówno co do zasady, jak wysokości, zwłaszcza w odniesieniu do podniesionych przez stronę pozwaną zarzutów. Prawidłowo Sąd I instancji wskazał, że podstawę materialnoprawną dochodzonego roszczenia stanowił przepis art. 18 ust.5 ustawy z 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (t. j. Dz. U. 2014.150 ze zm.). W świetle powyższego nie ulega wątpliwości, że jedną z przesłanek dochodzenia wskazanego wyżej roszczenia odszkodowawczego jest brak możliwości dysponowania przez właściciela lokalem wobec jego zajmowania przez osobę zobowiązaną do opuszczenia lokalu, której przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego, a które to uprawnienie nie zostało zrealizowane przez zobowiązaną gminę.

Odnosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy wskazać należy, że dokumenty dołączone przez powódkę do pozwu, nie wykazują, że w okresie od września 2012r. do sierpnia 2015r. sporny lokal był zajmowany przez osoby, którym przyznano uprawnienie do lokalu socjalnego, a pozwana - w odpowiedzi na pozew - zakwestionowała tę okoliczność.

Sąd Rejonowy trafnie uznał, iż powódka nie wykazała, że osoby uprawnione do otrzymania lokalu socjalnego zamieszkiwały w jej lokalu w spornym czasie. Ta okoliczność nie została wykazana żadnymi dokumentami dołączonymi do pozwu, gdyż z żadnego z tych pism nie wynika, że w spornym okresie czasu osoby uprawnione do otrzymania lokalu socjalnego zamieszkiwały w lokalu powódki. Nie dołączono również do pozwu dokumentów wykazujących, że osoby uprawnione do otrzymania lokalu socjalnego nadal zajmują lokal powódki. W żaden sposób nie można uznać, że podniesiony przez apelującą fakt zameldowania Z. P. w spornym lokalu (jako jedynie czynność administracyjna) stanowi potwierdzenie faktycznego zajmowania lokalu przez niego. Faktu tego nie może potwierdzać również rozstrzygnięcie podobnej sprawy toczącej się między stronami o zapłatę odszkodowania za zajmowanie lokalu zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 26 października 2010r. w sprawie, sygn. akt. I C 887/09, gdyż ustalenia faktyczne dokonane w innej sprawie cywilnej nie są wiążące dla sądu orzekającego, ponadto nie sposób uznać, że materiał dowodowy oraz stan faktyczny w obu sprawach jest tożsamy skoro roszczenia dochodzone w tej sprawie dotyczyły innego okresu.

Podkreślić przy tym należy, że zarządzeniem z dnia 16 grudnia 2012r. po wniesieniu odpowiedzi na pozew, Sąd zobowiązał pełnomocnika powódki do złożenia w terminie 14 dni pisma, w którym wypowie się odnośnie podniesionego przez pozwanego zarzutu nie wykazania, iż powód jest właścicielem spornego lokalu, niewykazania wysokości szkody oraz faktu wzywania pozwanego do dostarczenia lokalu socjalnego dla uprawnionego, a także iż przedmiotowy lokal w spornym okresie był faktycznie zajmowany przez osoby, którym przysługuje uprawnienie do

lokalu socjalnego, pod rygorem zwrotu pisma. We wniesionym do sprawy piśmie procesowym, pełnomocnik powódki odniósł się do zarzutów wysokości szkody, wzywania pozwanego do dostarczenia lokalu, jednakże nie odniósł się do zarzutu niewykazania, aby w okresie dochodzonym pozwem osoby te nadal zajmowały sporny lokal. Ponadto w toku postępowania pierwszoinstancyjnego pełnomocnik powódki nie wykazał żadnej inicjatywy dowodowej w tym zakresie. Z uwagi na to, iż podstawową przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego jest wykazanie, iż lokal mieszkalny był w dalszym ciągu zajmowany w okresie którego odszkodowanie dotyczy, powództwo w niniejszej sprawie nie mogło zostać uwzględnione.

Ponadto odnosząc się do zarzutu wykazania okoliczności wzywania Gminy do dostarczenia lokalu socjalnego, istotnie można uznać, iż pismo z dnia 19 czerwca 2015r. jest pismem wzywającym Gminę G. do wskazania lokalu socjalnego, nie mniej jednak brak wykazania, iż zobowiązani do opuszczenia lokalu w dalszym ciągu sporny lokal zamieszkują, było wystarczającą przesłanką do oddalenia powództwa.

Mając powyższe na uwadze, ponieważ wyrok sądu I instancji jest prawidłowy, gdyż znajduje oparcie w regulacji art. 18 ust 1 i 5 ustawy o ochronie praw lokatorów w zw. z art. 417 § 1 k.c., apelacja została oddalona na podstawie art. 385 k.p.c. Ponieważ pozwana reprezentowana przez pełnomocnika radcę prawnego wygrała proces, Sąd Odwoławczy orzekł o kosztach procesu w postępowaniu odwoławczym na mocy art. 98 k.p.c. w związku z art. 108§1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.)

SSR(del.) Łukasz Malinowski SSO Barbara Braziewicz SSO Teresa Kołeczko- Waclawik